Ai făcut rău, Ioane!

ATITUDINI

In urmă cu cinci ani, un tînăr firav, elev al şcolii profesionale de ucenici din Cîmpina, făcea primii paşi pe terenul de sport. Îi plăcea fotbalul şi un ochi de cunoscător îşi putea da iute seama că nu e lipsit nici de talent. Ion Panaitescu — aşa se numea tînărul — a absolvit şcoala şi a devenit muncitor calificat. S-a încadrat apoi ca lăcătuş la uzina mecanică Poiana.

In acest timp, nici cu sportul nu a rămas în urmă. Deseori, folosit în prima echipă, juniorul dovedea calităţi deosebite. Mai tîrziu, remarcat de specialişti, tînărul Ion Panaitescu a fost trimis în anul 1958 în tabăra de juniori de la Rîmnicu Vîlcea, unde s-a evidenţiat. Participă chiar la cîteva trialuri de formare a lotului R.P.R. pentru turneul de juniori U.E.F.A. După aceste succese, el are o nouă satisfacţie: este trecut definitiv în lotul primei echipe A. S. Poiana.

Pînă aici, o biografie ca a multor tineri din ţara noastră. Dar...

Lăsîndu-se ameţit de laudele suporterilor; tînărul modest de pînă atunci începe să se creadă o personalitate în lumea fotbalului din Cîmpina. Urmarea? A început să lipsească nemotivat de la serviciu, să respingă ajutorul tovarăşilor. Înscris la cursurile serale ale liceului din Cîmpina, datorită grijii pe care i-o purta conducerea uzinei, lui ca şi celorlalţi tineri de aici, el le abandonează după puţin timp, pe motivul că este.. supra-aglomerat şi că „surmenajul" îl împiedică să se pregătească ca... sportiv!?

Incepe — pe de altă parte — să aibă tot mai des conflicte cu antrenorul, de care se crede persecutat, angajează discuţii cu consiliul asociaţiei, care după părerea lui nu-i face dreptate, ca şi cu colegii de echipă, care căutînd să-l aducă pe drumul cel bun, sînt — pretinde — invidioşi!? Căzînd în viciul jocurilor de noroc, Ion Panaitescu îşi pierde cu regularitate salariul, face împrumuturi de la diverşi oameni, pentru ca mai tîrziu să părăsească uzina!!!

Zilele trecute, un muncitor din uzină a primit o scrisoare din partea unui fost coleg de echipă al lui Ion Panaitescu. Era vorba de L. Nedelcu, actualmente salariat al uzinelor „Grigore Preoteasa" din Capitală. Acesta arată că i-a împrumutat lui Panaitescu 200 lei, bani pe care nici pînă azi nu i-a mai primit, cerînd totodată explicarea acestei întîrzieri. Dar nici muncitorul care a primit scrisoarea şi nici tovarăşii săi de muncă nu-i pot răspunde decît că Ion Panaitescu a plecat din mijlocul lor, părăsind de trei luni uzina. El a părăsit pe oamenii care l-au învăţat tainele meseriei, iubitori adevăraţi ai sportului, care l-au îndrumat şi i-au arătat întotdeauna calea cea bună.

Ce drum a ales, în schimb, Ion Panaitescu? Înhăitat cu o şleahtă de bulevardişti, de oameni a căror conştiinţă le-a rămas în urmă faţă de realizările poporului, de viaţa noastră nouă, Panaitescu a ales drumul desfrîului şi al vagabondajului, apucături cu totul străine tineretului nostru nou. Unde hoinăreşte de peste trei luni Ion Panaitescu? Cu ce trăieşte? Iată întrebări pe care şi le pun muncitorii uzinei noastre şi la care nu-şi pot răspunde. Singurul care poate e însuşi Ion Panaitescu.

...Ai făcut rău, Ioane! Au făcut rău şi cei ce te ocrotesc în prezent, pentru că probabil au crezut minciunile tale. Fac rău toţi acei ce nu cercetează geneza acestor manifestări, acei care se mulţumesc doar cu vorbe.

Tovarăşii tăi de muncă şi sport, te aşteaptă să revii în mijlocul lor, fiind hotărîţi să te ajute. Încearcă să devii un om folositor societăţii, ca toţi sportivii de tip nou.

Poate rîndurile acestea te vor ajuta, iar cunoaşterea adevărului pe care ele îl dezvăluie, va sluji scopul bun pentru care au fost scrise.

I. OPREA
din uzina Poiana Cîmpina

Vacanţa de iarnă, prilejul unor nenumărate bucurii

Vacanţa! Mult aşteptata vacanţă de iarnă a sosit! S-a încheiat un trimestru de învăţătură, lăsînd loc unei binemeritate odihne. Orelor de curs, de istorie sau geometrie, de matematică sau fizică, le urmează acum altele de destindere, de odihnă activă, de recreare. Elevii au încheiat prima parte a anului de învăţămînt cu frumoase succese, pe care le vor continua după vacanţa de iarnă. Vacanţa nu înseamnă însă o totală inactivitate. In anii regimului nostru democrat-popular, zilele vacanţei sînt transformate în zile ale bucuriei. Cu deosebită grijă faţă de mugurii cei mai fragezi ai patriei — copiii — partidul şi guvernul nostru au asigurat, ca şi în alţi ani, condiţii minunate de petrecere a vacanţei de iarnă.

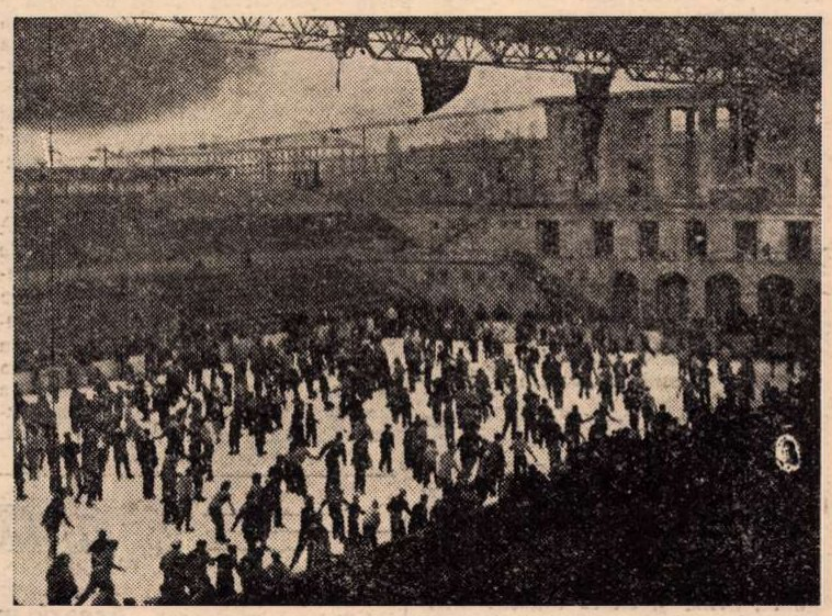

Patinoarul artificial din parcul „23 August" va fi din nou arhiplin în zilele vacanţei.

Foto: B. Ciobanu

Prin munca organizaţiilor U.T.M. şi cu sprijinul cadrelor didactice, elevii vor avea asigurată o minunată activitate care-i va reconforta, îi va face să-şi amintească cu o deosebită plăcere de aceste zile. Ce vor cuprinde ele? Serbări ale pomului de iarnă, carnavale, excursii, activităţi distractive la casele şi palatele pionierilor, lecturi şi cîte altele.

Firește, printre aceste activităţi sportul va ocupa un loc de frunte. Veştile pe care le-am primit din diferite regiuni ale ţării vorbesc despre iniţiativele deosebite pe care le-au luat secţiunile de învăţămînt şi cultură regionale, în colaborare cu comitetele regionale U.T.M. pentru a asigura şcolarilor o bogată activitate sportivă. Astfel, vor fi organizate tabere la care vor participa cei mai buni elevi la învăţătură, care au îndrăgit şi sportul. Excursiile, simpozioanele, concursurile „Drumeţii veseli" pe teme sportive fac şi ele parte din complexul de activităţi sportiv-educative.

Dar vacanţa de iarnă oferă elevilor cea mai bună ocazie de a participa la întrecerile Spartachiadei de iarnă a tineretului. Şi dacă vremea nu le-a oferit încă posibilitatea de a concura în pasionantele concursuri de săniuş şi schi, în schimb şahul şi tenisul de masă sînt sporturile care pot satisface dorinţele pionierilor şi şcolarilor de a se întrece în cadrul acestei mult îndrăgite competiţii de masă. Pentru că azi-mîine plaiurile patriei se pot îmbrăca pretutindeni în mantia imaculată a zăpezii şi atunci va fi mai greu de ales...

★

Cei mai buni sportivi din rîndurile elevilor vor avea şi ei o vacanţă foarte plăcută. Prin grija Direcţiei educaţiei tineretului şcolar va fi organizată în perioada vacanţei de iarnă un centru de perfecţionare, la care au fost invitaţi 200 elevi şi elevi — fruntaşi la învăţătură şi în sport — din şcolile medii cu program special de educaţie fizică. Centrul va funcţiona pe lîngă complexul turistic de la Muntele Mic. Un centru asemănător — care va cuprinde 100 de elevi sportivi aparţinînd clubului sportiv şcolar „Luceafărul" Braşov şi şcolilor sportive de elevi din localitate — va funcţiona la cabana din masivul Paringului (loc de acces-Petroşani).

300 de elevi, reprezentanţi ai şcolii sportive de elevi nr. 1 din Capitală vor petrece începînd de azi şi pînă la 5 ianuarie, zile minunate la cabanele Turiştilor, Suhard şi Steaua Republicii din apropierea Lacului roşu, în timp ce alţi 600 de sportivi ce aparţin şcolii sportive de elevi nr. 2 (tot din Capitală) vor face o bună parte a vacanţei la cîteva din cabanele masivului Bucegilor (Plaiul Foii, Padina, Peştera, Piatra Arsă, Poiana Stînii, Furnica) precum şi în staţiunea Sinaia.

★

Bucurie, entuziasm, zile de neuitat... Iată ce înseamnă în anii noştri vacanţa elevilor. Pentru toate acestea ei mulţumesc din inimă partidului, părinte iubit.

Florin Gheorghiu conduce şi în clasamentul elevilor fruntaşi la învăţătură

Peste cele aproape 30 săli de clasă ale şcolii medii I. L. Caragiale din Ploieşti se aşternuse liniştea. Clopoţelul, acest veritabil orologiu al şcolarilor, puse capăt tumultului tineresc ce se revărsase cu puţine clipe înainte prin ferestrele şcolii. Elevii, de la ţîncii dintr-a-ntîia pînă la cei din ultimul an, stăteau din nou aplecaţi deasupra cărţii, deslușind cu migală slove noi. Alţii dădeau ultimele răspunsuri cerute de profesori. Se încheiau mediile pentru primul trimestru. In această atmosferă l-am găsit pe Florin Gheorghiu, tînărul campion de şah al ţării.

Intr-una din băncile clasei a XI-a A umanistică, mezinul finalei, care timp de o lună de zile cucerise spectatorii prin jocul său îndrăzneţ, stătea acum liniştit în banca sa, cu ochii pironiţi spre profesor. Era la ora de istorie.

Nimerisem bine. Il găsisem pe tînărul campion la locul său... de muncă. In clasă, departe de tabla cu cele 64 de pătrăţele.

Înţelegînd rostul prezenţei noastre la o oră de curs, Florin Gheorghiu ne explică după aceea:

— Colegii mei şi-au încheiat toate mediile. Aşa i-am regăsit. Va trebui să-i ajung cît mai curînd. Trebuie recuperat terenul! Despre şah, să nu mă întrebaţi decît peste o lună de zile.

Va trebui să-i ajungă. Şi desigur o să reuşească. In catalog, în dreptul numelui său, cu două zile înainte de vacanţă, „creionul roşu" a început să-şi facă datoria. Limba şi literatura romînă, istoria, socialism-ştiinţific, geografia. Sînt primele materii cu media încheiată. In dreptul fiecărcia aceeaşi notă: 10, 10, 10... Şahistul fruntaş Florin Gheorghiu e în acelaşi timp şi un elev fruntaş. Disciplinat şi perseverent.

Aflat în fiecare an printre elevii fruntaşi, utemistul Florin Gheorghiu nu se dezminte nici de astă dată. Impărţindu-şi timpul între şcoală şi şah, el nu neglijează nici una din aceste preocupări. Pe amîndouă le-a îndrăgit deopotrivă. Iată de ce cu el se mîndresc pe drept cuvînt şi profesorii şi colegii, care l-au întîmpinat cu atîta veselie cînd s-a reîntors la şcoală, dăruindu-i atunci frumosul lor buchet de garoafe şi un volum de nuvele al lui Thomas Mann.

Întrebarea este ascultată cu multă atenţie. Peste cîteva clipe, elevul Florin Gheorghiu va răspunde profesorului, aşa cum l-a obişnuit, adică foarte bine.

Foto: Mircea Popescu-Ploieşti

...Ora de istorie se apropia de sfîrşit. Lecţia „Dezvoltarea economică a patriei noastre între anii 1828—1848" înarmase elevii cu cunoştinţe noi. Li se vorbise despre Regulamentul organic şi situaţia socială a vremii, despre înjghebarea primelor fabrici de postav de la noi şi despre viaţa grea a ţărănimii. Despre viaţa aspră ce se înrăutăţea de la un an la altul. Dar pînă într-o zi... de august, în 1944. De atunci, cînd elevul Florin Gheorghiu şi colegii lui abia văzuseră lumina zilei, poporul avînd în frunte Partidul, a rupt-o pentru totdeauna cu viaţa grea, făurind una nouă şi fericită.

Clopoţelul anunţă recreaţia. O pauză şi apoi altă oră, altă materie.

— Ce urmează, Florine?

— Psihologia, tovarăşe redactor. Apoi... în vară, maturitatea şi facultatea de filologie. Acolo vreau să dau examen. Pentru asta mă pregătesc şi mă străduiesc să învăţ cît mai bine. Vreau să răsplătesc cum se cuvine, condiţiile minunate pe care le am de a mă pregăti.

„Blitzul" a mai ţăcănit o dată, după care l-am lăsat pe tînărul maestru să-şi vadă de preocupările lui şcolare.

CONSTANTIN ALEXE

Colţul arbitrului

Spre o colaborare cît mai rodnică între jucători şi arbitri

Se afirmă în diverse ocazii că două echipe au practicat un joc dinamic, că voleibaliştii au luptat pînă la epuizare atît în atac cît şi în linia a doua, şi că — datorită şi arbitrajului competent — s-a oferit publicului un spectacol de calitate.

Analizînd factorii care au determinat succesul, se constată că el are la bază:

— o bună pregătire tehnico-tactică a jucătorilor

— o deplină colaborare între sportivi şi arbitri (în special cu cel principal).

Intrucît e vorba de o colaborare foarte importantă, aş vrea să mă ocup de această problemă în rîndurile care urmează.

Problema are două aspecte, impuse de situaţia de pe teren, şi anume: înainte de joc şi în timpul jocului.

Colaborarea dintre voleibalişti şi arbitri înainte de joc constă în aceea că jucătorii trebuie să acorde toată încrederea celor care au fost delegaţi să conducă partida, nepunîndu-le la îndoială competenţa şi obiectivitatea. In legătură cu aceasta, trebuie criticată atitudinea unor căpitani de echipă care — atunci cînd se face tragerea la sorţi — caută să dea sugestii privind alegerea mingii (recomandînd-o bineînţeles pe cea proprie) sau referitoare la arbitraj, în funcţie de stadiul de antrenament (în special la începutul sezonului) sau de starea timpului (ploios, friguros etc.) dacă meciul are loc în aer liber. Or, toate acestea le hotărăşte numai arbitrul.

Cele mai variate şi mai bune ocazii pentru colaborarea dintre jucători şi arbitri le găsim însă în timpul jocului.

In primul rînd este vorba de eliminarea completă a protestelor şi comentariilor la deciziile arbitrilor, care duc de cele mai multe ori la derutarea arbitrului şi a publicului spectator.

Situaţia este cu atît mai neplăcută, cu cît aceste ieşiri nesportive ale jucătorilor se manifestă în special faţă de arbitrii cu mai puţină experienţă. Şi mai grav este însă că de cele mai multe ori la baza obiecţiilor stă necunoaşterea flagrantă a regulilor jocului. De pildă, C. Nicolau (Progresul) fluierat „mîini peste fileu" (în cursul partidei Progresul—C.C.A. din cadrul „Cupei Victoria") a întrebat dacă a depăşit fileul cu mîna înainte sau după lovirea mingii! Jucătorul Pelin (Progresul) neglijează faptul că blocajul se socoteşte o singură lovitură, indiferent de numărul jucătorilor care au lovit efectiv mingea.

Discuţii se mai nasc şi cu ocazia interpretărilor permise de regulament în ceea ce priveşte preluările din poziţie dificilă. De obicei, jucătorii sesizează greşeli numai la echipa adversă sau solicită aceeaşi interpretare şi la preluările din poziţii perfect echilibrate.

In toate aceste situaţii, jucătorii greşesc de două ori: o dată prin necunoaşterea regulamentului sau încercarea de a-l interpreta în favoarea lor şi a doua oară prin atitudinea lor faţă de decizii, ceea ce e interzis chiar de regulament. In toate aceste situaţii, un rol important revine căpitanului de echipă. De felul cum se comportă el însuşi sau caută să-şi lămurească coechipierii în joc, depinde atmosfera generală a meciului. Exemple pozitive în această privinţă sînt S. Mihăilescu, Suşelescu, Roman.

In sfîrşit, un ultim aspect îl constituie ajutorul efectiv pe care-l pot da jucătorii în crearea unei atmosfere sănătoase în timpul jocului. Este bine apreciat sportivul care — conform regulamentului — după ce a fost fluierat ridică mîna în semn că recunoaşte greşeala comisă. Citez ca exemple de urmat în această privinţă comportările jucătorilor H. Nicolau, Claici, Ponova, Cherebeţiu. Totodată, sînt şi jucători care nici chiar atunci cînd greşesc în mod flagrant nu sînt de acord cu penalizarea. Printre ei, Ghertinişan, Chezan, Păunoiu.

Concluzia firească este următoarea: jucătorii trebuie să se concentreze numai asupra jocului şi să-i ajute la nevoie pe arbitri pentru a le da posibilitatea să-şi ducă sarcina la îndeplinire.

Ing. EMIL COSTOIU
arbitru de volei